

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Ridicați-vă, „pentru o lopată de rumen” pământ!...

Cezar Adonis
Mihalache

Când spuneam că o să-i lăsăm să-și facă enclave pe pământurile noastre „doar prin cimitire”, ne refeream strict la ei, cei încă vii prin scârbavnică politică maghiară! Lor le „rezervam” dreptul unei enclave de un metru pătrat (poate!) de pământ, acolo unde să se îngroape dimpreună cu ura, minciunile, trădările și veninul lor.

Dar ei au răstălmăcit-o și pe asta!... Au întors-o și au așezat-o cum le-a căzut bine. S-au luat de morții noștri, s-au luat de noi, iar noi tot lăncezim. Or, sunt momente în istorie în care viperele, nu trebuie doar alergate și alungate cu furcile, ci trebuie strivite! Trebuie îndepărtate, trebuie scuipate afară din brazdele noastre toate aceste „semințe” otrăvite. Iar un asemenea moment nu a venit „acum”, pentru că el s-a cerut mereu a fi împlinit, dar astăzi chiar înspre acolo ne forțează partea revanșard-revizionistă a politichiei maghiare să ajungem.

Furia pe care ar fi trebuit să o resimțim în fața monstruoșității de care au dat dovadă politicienii maghiari cerându-ne să ne ținem morții acasă, în cimitirele noastre, să nu-i aducem în „casele lor”, părți din pământurile noastre fiind tratate, de drept și definitiv!, ca fiind „ale lor”, ar trebui să fie atât de mare încât nici nu ar trebui să mai spunem ceva. Cu fălcile încleștate și cu mâinile pe armele dreptății! Așa ar trebui să fim după gestul lor de a se fi pus „de veghe secuiască” și la porțile cimitirului harghitean din Valea Uzului.

Astăzi ne interzic să ne aducem morții în cimitirele „lor”. Măine, vor trece la noi, cei vii, interzicându-ne, nu doar să intrăm în cimitirele rezervate și garantate politic de către PSD ca enclave de maghiarofobie, pentru că acolo o să ajungem în acest abuz al aberațiilor, ci să mai intrăm în satele și orașele noastre, pentru că nu doar cimitirele

le vor străjui ei cu acei secuii „cu arma în mână”...

Și parcă până și noaptea minții se stinge în absurd după cererea maghiarimii politice. Să nu „calce” picior de român, nici măcar mort (!), iată, în cimitirul lor. Apoi, nici picior de român viu, nu?!...

Dar nu este doar vina lor. Ei doar se folosesc de ceea ce le-am oferit noi la preț de arginți: slăbiciuni, lipsă de reacție, dezinteres. Dar mai ales, aceea indiferență față de aplecarea continuă spre trădare a cozilor de topor, atât a celor de la guvernare, dar și a celor de prin aproape întreaga politică românească.

În mod cert, nu ar fi îndrăznit să-și dea atât de fățiș arama de tupeu pe față dacă Ministrul Apărării ar fi fost ferm. Căci, el este întâiul vinovat. Nu primăriile, nu autoritățile locale. Pentru că, în aplecarea de cauciuc al acelui justificativ „să nu-i supărăm, să nu le deranjăm sensibilitățile”, instituția a încercat să aducă mormintele și efigiile recunoștinței pentru ostașii români, din Dărmănești, Bacău, în Harghita, în Valea Uzului, printr-un inexplicabil și inacceptabil tertip, voalat sub explicația, ce a sunat din start a justificare, a intenției de a se face un „Cimitir Militar Internațional”.

Or, cum să te trateze veneticii dacă tu te pui de la început în genunchi?! Cum să umbli cu asemenea mășcări de „poate o merge și așa”, poate trece, pe pământurile unde ostașii și-au dat viața pentru acel „Pe aici nu se trece!”...

Ce înseamnă tot acest comportament de ordonanță din partea acelei instituții care ar trebui să fie osatura Dreptății și a Demnității, măcar istorice, în societate? Pentru a ne onora soldații la noi acasă nu avem nevoie de etichetele justificative ale inaugurării unui cimitir militar internațional!

Pe pământurile noastre, eroii sunt părți din trupul țării. Sunt la ei acasă în gloria veșnică și au o singură casă: Cimitirul Eroilor Români. Fără „note” explicative, fără justificări

puerile, fără, căci asta o să urmeze, plăcuțe bilingve...

Morții noștri sunt acasă în oricare colț al gliei. Și nu au nevoie de dezlegare de la maghiarimea politică pentru a li se găsi locul de odihnă într-un anume loc.

Trebuie să deschidem ochii! Pentru că acest întreg tertip cu morții noștri în (ne)cimitirele „lor” constituie doar o altă pregătire a „terenului”. Pentru că nu morții îi interesează pe cei din politichia maghiară, la cât sunt de oportuniști, de „taylleranzi”, ca orice politician de altfel, nu ar avea nici o problemă să profaneze mormintele, să dezvelească lespezi și să folosească și oasele pe post de argumente. Nu despre morții este vorba aici, nici despre păstrarea eternei recunoștințe într-o delimitare de (cimitir de) enclavă, în care să nu calce picior „străin” (căci asta am devenit pe pământurile noastre, între țăruii lor), ci despre noi, cei încă nedoriți de vii pentru aceste otrepe.

Astăzi ne alungă, prin morții noștri, din cimitire; mâine însă ne vor izgoni pe noi de pe pământurile noastre. Iar dacă morții nu mai simt poate înjosirea, noi vom trăi din adâncul fiecărei fibre umilința unei neputințe post-decembriste.

Români, ridicați-vă! Căci, nici Gheorghe și nici Ion nu o vor mai putea face singuri de sub lespezile peste care au curs umorile trădării, neputinței, nepăsării și indolenței noastre.

De strajă la Nistru!

Ionuț
Țene

În sfârșit, vești bune, fie și „pe surse”, privind întărirea colaborării militare dintre România și Republica Moldova în vederea unirii. Nu de mult s-a încheiat un protocol militar discret marelui public, prin care Forțele Aeriene Române vor putea folosi aerodromurile militare din Republica Moldova în cazul unui conflict militar

asupra țării frățești.

Avioanele militare române vor utiliza aeroportul militar de la Mărculești în orice condiții, fără acordul prealabil al guvernului de la Chișinău sau al președintelui Igor Dodon. Acordul militar e transpartinic și transguvernamental.

Avioanele militare românești sunt pregătite să apere suveranitatea Republicii Moldova în fața oricărei agresioni, fără să se mai repete trădarea și lașitatea din 28 iunie 1940, în urma ultimatumului lui Molotov când am cedat fără luptă către URSS acest pământ românesc: Basarabia. Mai mult, aviața militară română a preluat se pare și cele 6 Mig-uri 29 ale Republicii Moldova, pentru a fi folosite în lupta pentru apărare în caz de atac militar extern.

Acest acord militar este primul pas spre unirea celor două armate române de pe ambele maluri ale Prutului și spre unirea României cu Republica Moldova în cadrul U.E. Aviația Română este deja de strajă pe Nisru, ca în perioada 1918 – 1940, gata să apere suveranitatea pământului românesc al Republicii Moldova în fața oricărui atac surpriză venit din exterior. Transnistria este

izolată, iar un atac dinspre Tiraspol este puțin probabil. În schimb, Ucraina, care duce o politică de interzicere a școlilor românești și a limbii române în Bucovina, Transcarpatia și Bugeac, precum și o acțiune concretă de eliminare a românilor din structurile puterii locale, este un real pericol și o primejdie față de reunirea celor două state românești. Deși la Kiev s-a schimbat președintele, politica ucraineană de persecutare a minorităților și, în

special, a românilor continuă, cu consecințe grave ce se poate transforma, pe viitor, într-o reală epurare etnică.

Din păcate, conducerea statul român declarativ nu face nimic și tace complice în fața gravelor încălcări ale drepturilor omului și minorității românești din Ucraina, ca să nu-i supere pe aliații din NATO.

Pe lângă Biserica, Academie, iată că și Armata Română este o instituție implicată în procesul de reunificare și apărare a teritoriului românesc în fața oricărui atac militar din afară. De Centenar, în 2018, miniștrii Apărării din România și Republica Moldova, Gabriel Leș și Eugen Sturza, au semnat o declarație de intenție privind „crearea unui cadru de instruire intensificată, în perspectiva înființării unei unități mixte” între armatele celor două țări. Unirea militară dintre România și Rep. Moldova pe principiul celei din 1859 dintre Muntenia și Moldova ar fi primul pas spre unirea cea mare în cadrul unei Europe unite cu frontiera pe Nistru.

Activitatea politică a regelui Mihai

Ioan
Scurtu

Regele Mihai a domnit de două ori: între iunie 1927 și iunie 1930, când, fiind minor, a fost tutelat de o Regentă, și între septembrie 1940 și decembrie 1947. Prima dată a ajuns rege datorită faptului că moștenitorul de drept, principele Carol (tatăl său) a renunțat la această calitate în decembrie 1925. Mai renunțase de două ori (în 1918 și 1919), fapt ce l-a determinat pe regele Ferdinand să taie „creanga putredă” din arborele dinastiei.

Hotărârea sa a fost confirmată de Consiliul de Coroană de la 31 decembrie 1925 și de Adunarea Națională Constituantă, la 4 ianuarie 1926. Articolul 77 din Constituția adoptată în 1923 stabilea: „Puterile constituționale ale regelui sunt ereditare în linie coborâtoare directă și legitimă a Majestății Sale regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen, din bărbat în bărbat prin ordinul de primogenitură și cu excludiunea perpetuă a femeilor și coborâtorilor lor”. Ca urmare a renunțării principelui Mihai, coborâtorul direct și legitim, în ordinea de primogenitură bărbătească a dinastiei domnitoare. Articolul 83 din Constituție prevedea: „Regele, în viață fiind, poate numi o Regentă, compusă din trei persoane, care, după moartea regelui, să exercite prerogativele regale în timpul minorității succesorului Tronului”. Pe de această bază, tot la 4 ianuarie 1926, s-a adoptat legea prin care se primea Regenta alcătuită din principele Nicolae, patriarhul Miron Cristea și juristul Gheorghe Buzdugan.

Ca urmare a morții regelui Ferdinand, la 20 iulie 1927, principele Mihai a devenit rege, prerogativele suveranului fiind exercitate de Regentă. Având doar 6 ani, Mihai I nu a putut depune jurământul, în formula prevăzută de Constituție: „La suirea pe Tron, el [regele] depune mai întâi în sânul Adunărilor întrunite următorul jurământ: <Jur a păzi Constituțiunea și legile poporului român, a menține drepturile lui naționale și integritatea teritoriului>” (art. 82).

Fiind doar un copil, regele nu putea participa la adoptarea unor decizii politice (acestea reveneau Regentei), dar era adus la

unele festivități: deschiderea lucrărilor Parlamentului, defilarea din ziua de 10 mai etc. Preocuparea sa de bază era conducerea și repararea mașinilor, în-deletniciri pentru care avea un real și preoce talent.

În seara zilei de 6 iunie 1930, principele Carol a sosit inopinat în România, cu intenția fermă de a ocupa tronul părintesc. Regele Mihai avea să-și amintească: „Mama a fost cea care a venit să mă anunțe că tatăl meu se întorsese. Îmi amintesc că era în mod vizibil foarte tulburat. Mama ceruse în mod imperios să nu fiu eu acela care merge înaintea lui, ci el să vină la rege. A venit deci în casa noastră.

Îmi amintesc ca și cum s-ar fi întâmplat ieri [relatarea este din 1990]. Se aflau acolo unchiul meu – prințul regent Nicolae, mătușa mea – principesa Elisabeta, și mama mea, adunați toți în salon. Mama privea pe fereastră, într-o stare de agitație extremă. Deși stătea cu spatele la mine, știam că plânge. Iar acolo, așezat călare pe un scaun, se afla un bărbat pe care nu-l cunoșteam... Înalt, arătos, cu o mustață scurtă. Era tatăl meu. M-a privit îndelung, apoi s-a ridicat în picioare și m-a luat în brațe, strângându-mă foarte tare. Mă simțeam prizonierul lui. Aș fi vrut să scap, eram foarte stânjenit deoarece, în timp ce mă strângea în brațe, eu întorceam capul spre mama care plângea pe tăcute”.

La 8 iunie 1930, Parlamentul a decis anulara legilor din 4 ianuarie 1926, astfel că principele Carol redevenea moștenitorul tronului. Printr-o lege adoptată în aceeași zi, regele detronat a primit titlul de „Mare Voievod de Alba Iulia”. A urmat ceremonia de depunere a jurământului de către regele Carol al II-lea, în formula prevăzută de Constituție.

Principesa Elena divorțase de principele Carol în iulie 1928, iar cei doi nu acceptau ideea refacerii căsătoriei. Elena Lupescu, amanta lui Carol, a revenit în țară la 12 august 1930, iar principesa Elena a fost nevoită să se stabilească în străinătate, la Florența. Datorită acestei situații, principele Mihai a trebuit să facă „naveta” la Florența, pentru a fi timp de câteva luni pe an alături de mama sa.

Regele Carol al II-lea a înființat o clasă de

elevi la Palat, unde fiul său a parcurs școala primară și liceul, examenul de bacalaureat fiind promovat în iunie 1940. În același timp, Marele Voievod a făcut o pregătire militară, devenind ofițer superior al armatei române. De asemenea, el a participat la diferite festivități alături de tatăl său, la partide de vânătoare, dar marea lui pasiune a rămas automobilismul. Viața politică nu-l interesa, dar nici Carol al II-lea nu s-a preocupat să-l țină la curent cu problemele de stat.

Ca urmare a pierderilor teritoriale din vara anului 1940, situația regelui devenise critică. El a fost nevoit să apeleze la generalul Ion Antonescu, pe care l-a numit în ziua de 5 septembrie în funcția de președinte al Consiliului de Miniștri, investit cu „depline puteri pentru conducerea statului român”.

În aceeași zi a fost suspendată Constituția și a fost dizolvat Parlamentul. În noaptea de 5/6 septembrie, Antonescu i-a cerut lui Carol să abdice, fapt ce a creat la Palat o stare extrem de tensionată și confuză. Când Marele Voievod a întrebat ce se întâmplă, tatăl său, „nervos și pe un ton tăios, a refuzat să-i răspundă”.

În dimineața zilei de 6 septembrie, Carol al II-lea a semnat un manifest în care aprecia: „Azi, zile de vitregie nespuse îndurerează țara, care se găsește în fața unor mari primejdii. Aceste primejdii vreau, din marea mea dragoste pentru acest pământ în care am fost născut și crescut, să le înlătur trecând astăzi fiului meu, pe care știu cât de mult îl iubim, grelele sarcini ale domniei”. Prin această formulă, Carol lăsa deschisă formula revenirii sale la tron și avea să scrie: „N-am făcut decât o delegație, fără a abdica în mod formal”.

Generalul Antonescu a semnat imediat un decret-lege în care se afirma că: „Având în vedere actul de abdicare a M.S. regelui Carol al II-lea”, succesiunea la tron revenea Marelui Voievod Mihai. În consecință, acesta a fost invitat să depună jurământul. Când a semnat aghiotanul, Mihai încă dormea, iar când a pus mâna pe receptor i s-a comunicat: „Majestatea Voastră este chemată la orele zece în Sala Tronului, pentru a depune jurământul de încoronare”.

S-a conformat

solicitării primite, coborând în Sala Tronului, unde se aflau doar trei persoane oficiale: generalul Ion Antonescu – Conducătorul Statului, Nicodim – Patriarhul României și D.Gh. Lupu – primul președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Marele Voievod a depus jurământul într-o formulă nouă, dictată de Antonescu: „Jur credință națiunii române. Jur să păzesc cu sfințenie legile statului. Jur să păzesc și să apăr ființa statului și integritatea teritorială a României. Așa să-mi ajute Dumnezeu”.

Datorită situației României din acel moment, noul rege nu a putut depune jurământul în fața Parlamentului, fapt ce-l va determina pe Carol al II-lea să conteste legitimitatea urcării pe tron a fiului său.

Primul decret semnat de regele Mihai a fost cel privind investirea generalului Antonescu, președintele Consiliului de Miniștri, cu depline puteri pentru conducerea statului român. Biograful său, Arthur Gould Lee, referindu-se la acest moment, scria: „El era regele, dar cu toate acestea nu știa ce trebuie să facă, căci nu fusese niciodată instruit în privința relațiilor dintre Coroană și capul sau membrii guvernului. Mai mult decât atât, nu cunoștea numele majorității miniștrilor săi”.

A s u m â n d u - ș i răspunderea conducerii statului, generalul Antonescu era ferm hotărât să nu îngăduie implicarea regelui în luarea deciziilor. În ședința Consiliului de Miniștri din 7 septembrie 1940, el declara: „Palatul nu se amestecă în nici o problemă a statului și acel ministru sau funcționar al statului ce va fi prins de mine [că întreține legături cu regele] va fi destituit imediat și sancționat”. În opinia sa, regele era doar „un simbol și nu are dreptul să se amestece în conducerea statului”.

Regele Mihai avea să mărturisească: „Antonescu luase în mâinile lui treburile țării, iar eu devenisem un figurant”. Și-a stabilit reședința la Sinaia, împreună cu regina-mamă Elena: „Nu mă duceam în București decât din rațiuni oficiale, atunci când mă convoca Antonescu. <Convoca>, acesta este cuvântul”. Conducătorul statului îi trimitea pentru semnat unele decrete regale, între care cel din 14 septembrie

1940, când România a fost proclamată Stat Național-Legionar. Regele a ținut să întărească semnătura sa printr-o telegramă adresată lui Antonescu: „Legiunea subordonându-se azi hotărât acțiunii de refacere a țării pe care domnia voastră ați pornit-o, vă felicit, domnule general și vă urez, atât domniei voastre personal, cât și Mișcării Legionare completă reușită pentru binele românismului”. Peste câteva luni, după înfrângerea rebeliunii legionare din ianuarie 1941, regele a semnat decretul prin care se anula decretul din 14 septembrie 1940.

La 10 mai 1941, Ziua Națională a României, prin decret semnat de Ion Antonescu, regele Mihai a fost înălțat la gradul de mareșal, bastonul fiindu-i înmănat de conducătorul statului. Nici calitățile militare, nici vârsta, nici activitatea concretă nu justifica acceptarea unei asemenea demnități, dar Antonescu aspira el însuși la gradul de mareșal și își pregătea astfel terenul.

După propria sa mărturisire, Mihai a aflat, în ziua de 22 iunie 1941, de la radio Londra (B.B.C.), în timp ce se plimba cu regina-mamă, că țara sa intrase în război. A simțit imediat nevoia să-i trimită urgent o telegramă lui Antonescu: „În clipa când trupele noastre trec Prutul și codrii Bucovinei pentru a reîntregi sfânta țară a Moldovei lui Ștefan cel Mare, gândul se îndreaptă către domnia voastră domnule general și către ostașii țării”.

În ziua de 21 august 1941, regele a semnat decretul prin care „Pentru servicii aduse patriei și tronului pe câmpul de bătaie”, generalul Antonescu era avansat la gradul de mareșal. În timpul războiului, regele a făcut, la solicitarea lui Antonescu, câteva vizite pe front, prilej cu care a decorat mai mulți ostași pentru actele lor de bravură.

(urmăre în pagina a 4-a)

Activitatea politică a regelui Mihai

(continuare din pagina a 3-a)

Mihai I nu era interesat de evoluția evenimentelor politice și militare. Preluând, la 29 martie 1944, postul de șef al Casei Militare a Regelui, generalul Sănătescu, nota: „Văd că am o misiune grea. Mai întâi, regele este foarte tânăr, de-abia are 21 de ani. Constat că este străin de treburile statului, nu din vina sa, ci din vina mareșalului, care nu l-a pus la curent cu nimic. Este mult de lucru, așadar”.

Sănătescu a discutat cu regina-mamă despre „necesitatea ca regele să se pregătească mai mult în vederea îndeplinirii sarcinii ce-i revine ca rege, și pe care eu o văd venind în curând. Ar trebui să ia și lecții de dicțiune, pentru a vorbi cât mai clar, și să se obișnuiască a ține cuvântări.

Regelui îi plac vânătoarea, mecanica și motoarele, dar asta e prea puțin pentru un rege. Eu nu pot să-i fac un program de activitate, pentru a nu avea aerul că, abia venit, am și început cu inovațiile. Am rugat-o pe regină ca toate să aibă aerul că pornesc de la ea; regele ține foarte mult la mama sa, așa că va asculta de sugestiile ei”.

Regina-mamă Elena, tinerii aflați la Curtea Regală (mai ales Ion Mocsony-Stârcea), liderii partidelor istorice (Luliu Maniu, Constantin I.C. Brătianu), precum și cei ai PCR și PSD (Lucrețiu Pătrășcanu și Constantin Titel Petrescu) au reușit să-l convingă să iasă din pasivitatea în care se complăcea și să acționeze pentru scoaterea României din război. Regele a participat la unele discuții privind formarea noului guvern, dar nu s-a ajuns la nici un rezultat, deoarece Luliu Maniu a declinat oferta de a-și asuma răspunderea conducerii acesteia.

În ziua de 23 august 1944, în cadrul unei discuții avute la Palatul din Calea Victoriei, Mihai i-a cerut lui Ion Antonescu să semneze imediat armistițiul, dar acesta a refuzat. Ca urmare, regele i-a comunicat decizia de a-l demnitate din funcția de conducător al statului, iar în clipele următoare o echipă de militari i-au arestat pe mareșal și pe Mihai Antonescu, aflat și el în audiență. În seara aceleiași zile, s-a difuzat la radio o Proclamație către țară, prin care regele anunța ieșirea României din alianța cu Puterile Axei, încetarea războiului împotriva Națiunilor Unite, formarea unui guvern de unitate națională și sfârșitul dictaturii. Vestea a fost primită cu satisfacție de întreaga țară, inclusiv de armata română.

Prin actul de la 23 august s-a evitat transformarea României în teatru de război, s-a asigurat trecerea acesteia de partea Națiunilor Unite și revenirea la un regim democratic. Gestul regelui a fost apreciat de liderii statelor

învingătoare în război, apreciind că astfel s-a grăbit înfrângerea Germaniei. Pentru actul său de la 23 august, Mihai I a fost decorat de Prezidiul Sovietului Suprem al URSS cu Ordinul „Victoria”, în iulie 1945, și de președintele SUA cu „Legiunea de Merit”, în mai 1947.

Realitatea a demonstrat că lovitură de stat de la 23 august s-a desfășurat sub semnul improvizației și al confuziei: a fost încropit un guvern condus de generalul Sănătescu; fostul conducător al statului a fost lăsat în seama unei „gărzi patriotice”, aparținând PCR, fiind apoi preluat de sovietici; conducerea armatei a fost încredințată generalului Mihail, trecut în rezervă de Antonescu în septembrie 1940; decretul constituțional prin care se asigura legalitatea noului regim a fost publicat abia la 2 septembrie etc.

Dar cel mai grav a fost faptul că, prin proclamația regală, se anunța: „România a acceptat armistițiul oferit de Uniunea Sovietică, Marea Britanie și Statele Unite ale Americii”, drept care românii erau îndemnați: „Primiți pe soldații acestor armate cu încredere. Națiunile [Unite] ne-au garantat independența țării și neamestecul în treburile noastre interne”. Acestea afirmații erau absolut false și au provocat României mari daune umane și materiale. Armistițiul s-a încheiat abia la 12 septembrie 1944, iar până atunci sovieticii – ca și englezii și americanii – au continuat să considere România un stat inamic.

Armata Roșie a procedat la ocuparea țării, la dezarmarea trupelor române, luând circa 150.000 de prizonieri. În mod cert, a existat o mare discrepanță între dorința regelui, susținut de partidele care alcătuiseră Blocul Național Democrat, la 20 iunie 1940 (PNȚ, PNL, PSD și PCR), și realitatea concretă: la 23 august, România nu numai că nu și-a dobândit independența, dar a devenit o țară ocupată de sovietici.

Liderii PNȚ și PNL și-au pus mari speranțe în sprijinul SUA și al Marii Britanii, neștiind sau neputând să creadă că între marile democrații occidentale și URSS exista o înțelegere privind împărțirea sferelor de influență, iar România se afla în spațiul rezervat Kremlinului.

Principalul instrument politic al sovieticilor în România a fost PCR, care a pronit o amplă ofensivă pentru cucerirea puterii. La 6 martie 1945, sub presiunea manifestațiilor populare inițiate de PCR prin Frontul Național Democrat și a intervenției brutale a comisariatului sovietic A.I. Vișinski, regele a acceptat guvernul propus de dr. Petru Groza.

În zilele de 17 iulie – 2 august 1945, a avut loc Conferința de la Potsdam, la care liderii SUA, Marii Britanii

și URSS au hotărât că vor încheia tratate de pace cu guvernele democratice recunoscute de Marile Puteri.

La 6 august, Uniunea Sovietică a hotărât să stabilească relații diplomatice cu România, dar SUA și Marea Britanie au anunțat că nu recunosc guvernul Groza, deoarece avea un caracter nedemocratic. Sfătuit de reprezentanții americani și englezi la București, precum și de Luliu Maniu și Constantin I.C. Brătianu, regele a decis să acționeze pentru schimbarea guvernului. În ziua de 20 august, el i-a cerut lui Groza „să-l ajute” pentru constituirea unui cabinet pe care SUA și Marea Britanie să-l recunoască.

Deoarece Groza nu a dat curs acestei solicitări, la 21 august regele s-a adresat guvernelor englez, american și sovietic cu „rugăminte de a interveni”. Până la rezolvarea situației, Mihai a decis să întrerupă legăturile cu guvernul Groza, intrând în grevă.

Sprijinit de sovietici, acest guvern și-a continuat activitatea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. La 6 septembrie 1945, când s-au împlinit 5 ani de la urcarea lui Mihai pe tron, presa guvernamentală a publicat articole elogioase la adresa acestuia, iar primul ministru Petru Groza și vicepreședintele Consiliului de Miniștri Gheorghe Tătărescu i-au trimis o telegramă de felicitare.

În ziua de 8 noiembrie, membrii guvernului au participat la Te-deumul de la Patriarhie, iar „Scânțeia” și „România liberă” au subliniat rolul suveranului la 23 august 1944, când s-a aflat „alături de popor”. Pe de altă parte, în aceeași zi, partidele istorice au încurajat organizarea unei manifestații de protest împotriva „guvernului nedemocratic” prezidat de Petru Groza și de susținere a regelui Mihai. Manifestația a prilejuit o confruntare violentă cu susținătorii guvernului, în urma căreia s-au înregistrat și mai mulți răniți.

În tot acest timp, regele s-a aflat la Sinaia, unde, alături de vechile sale pasiuni (automobilismul și vântoarea), și-a găsit altele noi: câinii de rasă și fotografia artistică.

La Conferința miniștrilor de Externe ai SUA, Marii Britanii și URSS, desfășurată la Moscova în zilele de 16 – 20 decembrie 1945, s-a discutat și situația din România. Cele trei guverne au decis să dea „sfatul” cerut de rege și anume ca în cabinetul prezidat de dr. Petru Groza să intre câte un membru al PNȚ și PNL, iar guvernul să organizeze alegeri parlamentare „libere și nestingherite”, la care să participe toate „partidele democratice și antifasciste”. Pe această bază, la 7 ianuarie 1946, Mihai a restabilit legăturile cu guvernul. La rândul lor, SUA și Marea Britanie au recunoscut, în ziua de 5 februarie 1946, guvernul prezidat de Petru Groza.

În Jurnalul său, Constantin Sănătescu aprecia că Uniunea Sovietică „și-a impus voința” și conchidea: „În definitiv, dacă era vorba ca anglo-americanii să cedeze, apoi era bine ca la 21 august 1945 să ne fi lăsat în pace și să nu fi îndemnat pe rege la o rezistență care se vede că a fost inutilă și a stricat relațiile regelui cu Rusia și cu partidele de stânga”.

După experiența grevei sale, regele a evitat să mai meargă pe linia confruntării cu guvernul și a refuzat sistematic să dea curs sugestiilor formulate de Maniu și Brătianu. Pentru a sublinia noua sa orientare, regele a semnat la 26 ianuarie 1946, decretul-lege vizând ridicarea unui monument în București „pentru glorificarea eroilor Armatei Sovietice care și-au dat viața pentru eliberarea țării noastre” și care să constituie un „simbol al veșnicei noastre prietenii cu URSS”.

Monumentul a fost dezvelit în ziua de 10 mai 1946, în prezența regelui, membrilor guvernului, mareșalului sovietic Tolbuhin și a altor oficialități. În același spirit, la 26 mai 1946, Mihai a semnat decretul pentru decorarea lui Petru Groza cu „Ordinul Serviciul Credincios”, în gradul de Colan, pentru realizările guvernului instalat la 6 martie 1945.

Regele a semnat toate decretul elaborate de guvern, inclusiv cel privind legea electorală, care avea un evident caracter anticonstituțional, deoarece desființa Senatul, una din cele două Camere prevăzute de legea fundamentală din 1923.

La sugestia guvernului, regele nu a făcut uz de dreptul său de armistițiu în privința mareșalului Antonescu și a altor trei colaboratori ai săi, care au fost executați în ziua de 1 iunie 1946.

Diplomatul american Schnyler aprecia că societatea bucureșteană a rămas „consternată de execuție. Se pare că aproape toți se așteptau ca regele să comute toate sentințele în ultima clipă”, dar că „el a considerat că recomandarea guvernului reprezintă în întregime atitudinea Uniunii Sovietice și, prin urmare, nu a avut de ales și s-a conforma”.

Desigur, dacă regele ar fi dorit cu adevărat să-l salveze pe Antonescu, sau măcar să demonstreze că nu era de acord cu uciderea mareșalului, avea o cale de ales și anume abdicarea. Prin acest gest oficialitățile de la București, precumși Kremlinul, ar fi fost puse într-o situație delicată, iar opinia publică ar fi luat act de un asemenea gest cu urmări imprevizibile. Dar regele a preferat să rămână la remorca guvernului și a sovieticilor.

O atitudine similară a adoptat și față de rezultatul alegerilor parlamentare din 19 noiembrie 1946. Partidele

Național-Țărănesc, Național-Liberal, Social-Democrat Independent au contestat vehement rezultatele oficiale, cerând anularea acestora și organizarea de noi alegeri. Maniu și Brătianu au căutat să-l determine pe rege să nu participe la deschiderea lucrărilor Adunării Deputaților. Potrivit unor relatări, Maniu i-ar fi spus: „Majestate, dacă te duci să deschizi acest Parlament, acesta va fi și cel care te va detrona și nu mai poți spune că n-a fost poporul care te-a detronat”.

Regele nu a urmat aceste sfaturi, iar în ziua de 1 decembrie a citit mesajul de deschidere a lucrărilor Adunării Deputaților, în care afirma: „Sunt fericit să mă găsesc în mijlocul reprezentanților țării, întruniți astăzi pentru întâia oară, după o îndelungată întrerupere a vieții parlamentare”.

Mihai I a semnat toate legile adoptate de Adunarea Deputaților, inclusiv cea pentru etatizarea Băncii Naționale a României (decembrie 1946) și pentru înființarea și funcționarea Oficiilor Industriale care permitea intervenția statului în întreprinderile particulare (mai 1947).

Ministerul de Interne a declanșat, încă de la începutul anului 1947, o amplă reprimare împotriva adversarilor regimului, mai ales din rândul PNȚ și PNL. Liderii acestor partide au cerut regelui, în repetate rânduri, să intervină. La 20 mai 1947, Constantin I.C. Brătianu i-a transmis un memoriu în care aprecia: „Suveranul, pentru îndeplinirea menirii sale constituționale, trebuie să considere guvernul Groza ca un simplu guvern de giranți, să nu mai semneze nici o lege cu scopul de a aduce modificări esențiale în structura politică și economică a țării și să facă apel la cele trei Mari Puteri spre a găsi formula unui guvern în măsură a reprezenta voința și aspirațiile reale ale țării”.

Dar regele se convinsese că asemenea intervenții erau zadarnice, astfel că nu a dat curs sugestiilor primite.

La 14 iulie 1947 a fost arestat un grup de fruntași ai PNȚ, sub pretextul că a încercat să fugă din țară pentru a crea un guvern ostil celui existent; a urmat dizolvarea acestui partid la 29 iulie și trimiterea în judecată a fruntașilor săi. Procesul s-a judecat în perioada 29 octombrie – 4 noiembrie 1947 și s-a încheiat cu aspre condamnări (Luliu Maniu și Ion Mihalache la temniță grea pe viață). Regele nu a intervenit pentru exercitarea dreptului său constituțional de amnistie în materie politică.

Uniți în trucuri (mai ales „în Europa”)...

Cezar Adonis
Mihalache

Să vină oamenii ăia la tine în țară și tu să vorbești despre șmecheriile și trucurile ce se puteau face, la o adică, pentru marmota politică de vitrină, a fost de-a dreptul grotesc. Mai ales că „sugestia” unei soluții la mica înțelegere nu venea dinspre vreun adulator al duduului premier, nici dinspre vreun politruc pesedist, nici dinspre „jurnaliștii” de cas(t)ă roșie, ci chiar dinspre un fost președinte de stat. E drept, gazdă de atâtea ori a unor evenimente europene pentru a putea spune, de fapt, că știa poate cel mai bine pe unde și cum se poate intra, dincolo de invitațiile oficiale, la astfel de întruniri, cu o vorbă, un troc ori un „truc”, nu?!...

Și chiar dacă intuim că, oricât de europeni și europeniști ar fi liderii Europei, oricât de bățoși, țâfnoși și intransigenți s-ar arată prin pozele oficiale, mai mult sau mai puțin și „de grup”, și ei, în spatele ușilor închise, sunt la fel de „paviani”, de neciopliți și de grăbiți să-și vadă propriile figuri în obiectivele

camerelor, totuși, astfel de „sugestii” nu se azvârlă așa, în public. Evident, dacă nu ai cumva un scop de denigrare sau desconsiderare, ori poate o frustrare (că unde încăpea un premier de pluș, se putea găsi loc și pentru un fost președinte atotștiutor)...

Și nu faptul că Traian Băsescu s-a grăbit să ofere o soluție pentru ca

duduia „Veorica” să vadă și ea spectacolul european de la Sibiu, din primul rând, a surprins (deh!, cu marinarii poți avea oricând parte de bizarerii), ci felul de a fanda de la duritatea de acuzator și miștocăreala de port la (în)lăcrimarea pentru sufletul celei mai puțin dăruită de soartă cu necesara charismă politică.

De aceea, mai bine țopârlan „iohannist”, asumându-ți public expedierea duduului tupeiste la rând la „autografe” în Piața Mare, să vadă de acolo, alături de ceilalți cetățeni, „spectacolul”, decât să fii același veșnic șmecheraș descurcă-tot-politic. Pentru că nu avea nimeni nevoie de o „soluție” pentru prezența țoapei lângă liderii Europei.

Și nu că s-ar fi săturat ăia să o vadă toată ziua pe la Bruxelles (din partea noastră să o ia cu inventar cu tot, una bucată telefon, câteva țoale și genți, dar mai ales, un lider de partid!), dar nu avea ce să caute acolo. (Eventual să fii adus cafeaua la masa marilor bărbați politici; nu era însă cazul, nu pentru că nu ar fi putut ține și ea o

tavă, dar Europa nu se mai poate lăuda cu bărbați politici, poate doar cu niște bărbați-bărbate și câteva „gendere” politice!)

Or, dacă normele de funcționare ale instituțiilor europene spun că duduia nu avea ce să caute lângă singurul reprezentat de drept al României la acel summit, de ce să vii, și de la nivelul Opoziției, să propui o soluție de compromis?... Compromis pentru cine? Pentru electoratul PSD intrat cumva în suferință că nu putea merge duduia în calitate oficială la Sibiu? Sau poate că Traian Băsescu a vrut să-i dea o mână de „ajutor” tănticii? Pentru a merge acolo să se mai facă de câteva ori de răs? Dar nu era nevoie, că o știe deja toată Europa.

Dar fie și așa, cu un Traian Băsescu vrând să pună un „tuș” personal la imaginea de pavian rătăcit al duduului, parcă a riscat prea mult. Pentru că a veni să vorbești despre trucuri ce puteau fi antamate cu liderii Europei, care să marșeze în acest joc și să o invite pe tăntica, nu „de complezență”, pentru că plângea țata pe la uși, ci să prezinte cele înfăptuite de România în fruntea

președinției Consiliului UE, nu vorbește despre eventual grad de permisivitate al liderilor europeni pentru astfel de aranjamente (în fond, nu trebuie să stai toată ziua detașat la Bruxelles pentru a avea certitudinea existenței a fel și fel de compromisuri), ci despre „disponibilitățile” din trecutul fostului președinte.

Faptul că Traian Băsescu a putut veni public, cu atâtea lejeritate, cu o „soluție” pe care ar fi trebuit să o țină bine ferecată în mintea lui, denotă că, la câte compromisuri, aranjamente, trocuri și trucuri s-a dedat, nici nu mai relizează nocivitatea afișării publice fie și cu intenții aparent binevoitoare.

Oricum, să inviți liderii europeni, cât or fi unii de buboși, de luați de valurile populismului și aburii, nu neapărat tot ai populismului, să se dedea la „trucuri” este mizerabil. Dar poate așa a „funcționat” fostul președinte pe lângă „înaltele porți”, a mers cu trucuri pe la mesele liderilor europeni... Doar că unde a fost un „truc”, în mod cert s-a săvârșit și un troc...

„Share” și „like”, (ca) la români!

Victor
Nafiru

România e în zona tămbălăului politic. Campania pentru alegerile europarlamentare. Că politicienii și partidele se află în campanie de pe la începutul anului, este o altă poveste, ar acum campania este oficială și asta contează cel mai mult. Și unii, și alții se vor zbate să ajungă cu mesajul la noi cei care le dăm votul. Placa e aceeași: PSD, un partid de hoți și de parșivi, PNL nu va face decât să taie salariile și pensiile dacă va ajunge la Putere. Nu vor exista confruntări de idei, de doctrine, nu se va discuta pe seama problemelor cu care se confruntă Europa și lumea. Totul se va axa pe discursul acela tăios, cu care ne-am obișnuit, cu atacuri directe la liderii, baronii și firfizionii spectrului politic.

Mai mult decât oricând, campania asta se mută din stradă pe platformele de socializare online, gen Facebook ori Twitter. Pe telefoane mobile, pe computerele tradiționale. Acolo reclama încă este gratuită, postează cine ce

vrea, nu există restricții, toți se cred deținători de adevăr. Din spatele unui cont fals pot combate și înjura în voie orice oponent politic, pot îndemna la ură sau la haos. E simplu cum nu a mai fost până acum.

În urmă cu cinci ani, electoratul de Dreapta din România s-a mobilizat exemplar pe Facebook și, în decurs de doar două săptămâni, a răsturnat

scorul primului tur de la alegerile prezidențiale, în care Victor Ponta avea un avans de zece procente în fața lui Klaus Iohannis. Politicienii sunt conștienți de aceasta, dovadă că au dat startul la sheruit pe rețelele de socializare. Ba, chiar îi obligă pe liderii locali să facă acest lucru în mod constant, zi și noapte. Share-urile și like-urile țin loc de aplauze și ovații. Încing spiritele, dar și mințile exaltate ale celor conectați la in-

ternet. În lumea de astăzi, acestea poate face diferența într-o campanie de acest gen. Doar România rurală, cu closet în fundul grădinii, cea care ne-a obișnuit să meargă masiv la vot, nu dă share-uri și like-uri la lozinci, discursuri și fotografii cu politicieni. Pentru ea, share-ul și like-ul înseamnă micul, berea și plasa plină cu ulei, zahăr, orez și macaroane!

Ce se va schimba după europarlamentare? Nimic! E drept, sondajele și declarațiile liderilor politici par să ne spună că alegerile europarlamentare vor fi câștigate și de PSD, dar și de PNL, ba chiar și de Alianța USR Plus, deși aceasta din urmă abia scoate capul în lumea bună a politicii românești. Dincolo de orice alt comentariu pe seama dorințelor unora și altora de preamărire, de remarcat faptul că eșicherul

politic s-a încărcat cu formațiuni apărute în ultimii ani, pentru care alegerile din luna mai constituie un prim și sever examen. Așa sunt USR, înființată între alegerile locale și cele generale din 2016, Pro România și Plus. Altfel spus, va fi și o confruntare între vechi și nou, chiar dacă la unii s-a schimbat doar sigla de deasupra de intrare în sediul partidului, nu și politicienii.

Cercetările sociologice ne arată un PSD în scădere constantă de turaj. E ca un tren tras de o locomotivă cu abur ce urcă dealul Balotei. O garnitură care a făcut istorie dar, ca orice garnitură, mai trebuie din când în când să fie trasă în depou pentru a fischimbat un boghiu, pus un șurub lipsă, înlocuit un furtun spart, altfel, riscă să ajungă printre exponatele unui muzeu în aer liber. Dar și în aceste condiții, PSD este cel mai tare partid din România. Este adevărat, nu mai e ce a fost odată, la 50 la sută, dar rămâne pe poziție înaltă, de partid de masă, cum ar veni.

Ca de fiecare dată în preajma alegerilor, liberalii renasc din propria cenușă. Se redefinesc, se

reevaluează și se erijează în cei mai buni. Asta, fără să fi făcut ceva în mod deosebit. Sondajele de opinie fac din ei niște eroi în pijamale, cum ar spune un prunc de grădiniță fan al serialului de desene animate cu același nume. Se și văd umplând avionul de Bruxelles cu europarlamentari navetiști.

Până și Alianța USR Plus are pretenții mari în alegerile din luna mai. L-am auzit pe Dacian Cioloș mărturisind acest lucru la Reșița. Nu știu la ce s-o fi gândit fostul comisar european, dar a spus-o și asta este cel mai important, pentru că dovedește optimism și încredere. Restul nu mai ține de el, ci de electorat.

Și apropo de alegători. Misiune deloc ușoară, deși aceștia vor auzi același discurs prăfuit despre autostrăzi, vânzători de țară, locuri de muncă, șomaj și naționalism la fel ca-n urmă cu zece, douăzeci și chiar treizeci de ani. Iar acest lucru mă face să cred că după alegerile din mai nu se va schimba nimic în România. Cel puțin la nivelul clasei politice, incapabilă de restartare.